

PULLZ

A person is walking away from the viewer down a narrow, dimly lit tunnel. The walls are made of rough-hewn stone and are supported by wooden beams. A single light fixture is mounted on the ceiling, casting a warm glow. Above the person, a bright yellow line resembling a heartbeat or ECG pulse is superimposed over the scene. The overall atmosphere is mysterious and suspenseful.

JOHN LUTZ

PLEASE

JOHN LUTZ

2013

Copyright © 2012 by John Lutz
Translation © 2013 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu PULSE,
vydaného nakladatelství Kensington Publishing Corp.,
New York 2012,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2013

ISBN 978-80-7303-855-7

*Pro Jane Ellen Jonesovou,
skvělého člověka*

1. část

Panter se uvnitř hrudi mé tají
však nejsou žádní tací, kdo znají
jeho jméno,
jen já, a právě tak i to, co ho pohání
tam a zpět, v neklidném hledání

John Hall Wheelock
„Černý panter“

DÁLNIČE 72, STŘEDNÍ FLORIDA, 2002

Z převážení někoho, jako je Daniel Daniella, měl Garvey nahánáno. Toho zvrhlého parchanta odsoudili za zabití tří žen, ale podle některých odhadů jich měl na svědomí víc než stovku.

Všechno to byly svobodné ženy, které žily samy a hodily za hlavu opatrnost, protože ten zvrhlík měl šarmu na rozdávání, ať už ve své mužské či ženské podobě. Zmizely a nikdo je nepostrádal. Úmyslně si právě takové vybíral, mučil je a vraždil.

Vedle Garveyho seděl Nicholson. Stejně jako Garvey to byl mohutný chlap v hnědé uniformě. Dostali za úkol převést Daniela Daniellu do zbrusu nového státního vězení s maximální ostrahou, které zatím zůstávalo v utajení. Nacházelo se poblíž Belle Glade, na opačném konci státu než Sarasota. Právě v Sarasotě Daniellu Danielovou zatkli (ten parchant byl zrovna v ženském přestrojení), když se skláněla nad tělem jedné ze svých obětí, a posléze ji – tedy jeho – odsoudili. O důkazy nebyla nouze. Daniel jako svou „vizitku“ a provokaci navlékl zavražděné spodní kalhotky své predešlé oběti – kalhotky, ve kterých na místo činu sám přišel. Usvědčila ho DNA.

Daniel byl tím nebezpečnější, že byl chytrý jako čert. Měl diplomy z Vasaru, Harvardu a Oxfordu. Nenechat se při vraždě

přistihnout by měl zvládnout levou zadní, stejně jako zvládal všechno ostatní. Ale přesto ho dopadli. Až vyčerpá všechna odvolání, čeká ho poprava.

Státní dálnice číslo 72 zela prázdnotou. Tahle část Floridy byla plochá a neobydlená, většinou jen nekonečné zelené pláně, tu a tam hnědě žíhané. Dobytkářský kraj, i když stáda krav bylo ze silnice vidět jen občas v dálce. Rozhodně větrný a prašný kraj. Po obou stranách vozovky se zvedala a zase usedala mračna zvěřeného prachu. Daleko na obzoru se sbírala mnohem větší a výhrůžnější, ale do tornád měla pořád daleko.

Podle nejnovější předpovědi počasí se změnilo větrné proudění a hurikán Sophia, který se blížil k východnímu pobřeží Floridy, měl udeřit jižněji, i když ne natolik jižně, aby zkřížil cestu zaprášené bílé dodávce uhánějící po dálnici. Nabrali zpoždění, protože patnáct kilometrů za Arcadii museli měnit přetržený klínový řemen. Pokud se hurikán bude držet, kde má, nic jim nehrozí. Pokud ne, vjedou přímo do něj.

Čas od času je minul vůz v protisměru, s řevem prosvištěl kolem a hranatá dodávka se zakolébala. Na východě vířil prach víc než kde jinde, mihotal se v roztodivných tvarech. Do Garveyho vytrvale hučel vnitřní hlas, který se v něm často ozýval, když v koutku duše tušil, že se schyluje k nějakému průšvih, a odmítal dát mu pokoj.

Zničehonic se rozpršelo. Strhla se hotová průtrž mračen. Garvey rozsvítil reflektory. Do vozu začaly bušit kroupy velikosti hracích kuliček a poskakovaly po čelním skle a krátké kapotě.

„Možná bysme se měli vrátit,“ ozval se Nicholson. „Třeba ještě stihnem ujet tomu, co se sem žene.“

„Dostali jsme rozkaz převézt vězně.“ Garvey přidal plyn. Kroupy bubnovaly o přední sklo čím dál víc, jako by je metala nějaká obří ruka.

Spolu s Danielem Daniellou byl vzadu připoután ještě jeden vězeň, mladík, který pod oranžovou vězeňskou kombinézou skrýval horu svalů a spoustu tetování. Tvář zhyzděnou starými jizvami po akné měl jako vytesanou ze žuly, s křivým nosem a úzkýma zlověstnýma očima. Vypadal na ostříleného kriminálního, ale ve skutečnosti to byl tajný policista jménem Chad Bing-

ham, kterého s sebou vzali jako pojistku, kdyby se přihodilo něco nečekaného a Daniel začal dělat potíže.

Bingham by radši byl někde úplně jinde. Měl ženu a dvě děti. Ale měl taky práci.

Ta se zatím jevila jednoduše, jen se vydával za někoho jiného, seděl na zadku a tvářil se otráveně. Ale měl obavy, že při současném vývoji okolností by se brzo mohla zkomplikovat.

Krupobití neustávalo. Nicholson už začínal mít pořádný strach. Hurikány občas nečekaně mění směr. A i kdyby je Sophia minula, mohla by vyvolat tornáda. Zapnul rádio a snažil se naladit nějakou stanici, ale tady uprostřed pustiny, daleko od civilizace, se v něm ozýval jen slabý praskot.

Garvey na něm nervozitu postřehl a pokusil se vysílačkou spojit s policií v Sarasotě, ale taky docílil jen tichého praskání. A o nic líp nepochodil, ani když se zkusil spojit s policií v Belle Glade.

„Bouřka ruší signál,“ konstatoval a podíval se do Nicholsonových rozšířených modrých očí. Ještě nikdy ho neviděl takhle vynervovaného.

„Zkus mobil,“ vybídl ho Nicholson sevřeným hlasem.

„Děláš si srandu?“

Nicholson to zkusil sám, ale pochopitelně neměl signál.

Vtom se pod vozem ozvalo hlasité bouchání, až oba nadskočili úlekem.

„Asi jsme spodkem nabrali spadlou větev nebo něco, co přifoukal vítr,“ řekl Garvey.

„Zastav, vyprostíme to.“

„V týhle slotě?“ Garvey zavrtěl hlavou. „Ty kroupy by nás utloukly.“

Přes silnici před nimi se jako přízrak přehnal obří tvar natahující paže do všech stran. „Co to bylo?“ zeptal se Nicholson.

„Odhaduju, že strom,“ odpověděl Garvey.

„Tady kolem moc stromů neroste.“

„Teď už tu lítá ledacos,“ utrousil Garvey. Dodávkou zacloumal vítr.

Zničehonic mu volant přestal klást odpor. Uvědomil si, že je to tím, že nad vozem ztratil kontrolu. Vítr ho zvedl ze silnice.

Dodávka sebou smýkla ke straně a řítla se po hlíně a trávě. Pak poskočila a zase letěli vzduchem.

„Co to sakra děláš?“ zaječel Nicholson.

„Dřepím tu zrovna jako ty.“

Vůz se naklonil doleva, pak doprava a Garveymu bylo jasné, že se překotí.

„Pevně se drž!“ zařval a rychlým pohledem se ujistil, že mají oba zapnuté bezpečnostní pásy.

Vítr skučel. Ocel skřípala. Ocitli se vzhůru nohama. Garvey slyšel, jak vedle něj Nicholson něco křičí, ale přes ten lomoz mu nerozuměl.

Dodávka dlouhý kus drncala po střeše a pak se roztočila jako káča. Garvey narážel hlavou do bočního okénka.

Neprůstřelné sklo se odlamovalo v mléčných pásích s ostrými okraji a Garvey pod sebou viděl hlínu. Pak sebou dodávka prudce šklubla, na chvíli se ocitla na všech čtyřech kolech a vzápětí se zase převrátila na střechu. Garvey si přes mlhu v hlavě uvědomil, že pravou nohou pořád úporně šlape na brzdu.

Dodávka se zastavila. Garvey visící hlavou dolů v bezpečnostním pásu vyhlédl z vytlučeního okénka a zjistil, že se zarazili o jeden z těch mála stromů, které kolem přece jen rostly. Podíval se po Nicholsonovi a uviděl, že je omámený a třeští oči. A za ním, za okénkem...

„Vypadá to, že je tam nějaký kopeček,“ křikl na Nicholsona. „Musíme vylézt ven a kouknout se, jestli se tam někde dá schovat do závětří.“

„Vítr řádí všude!“ zařval Nicholson. „Úplně všude!“

Garvey oběma rozepnul pásy. Jak mu tělo žuchlo dolů, zabolela ho vnitřní zranění, ale zařal zuby, nahnul se doprava k Nicholsonovi a kopl do zprohýbaných, potlučených dveří. O kousek se pootevřely. Při druhém kopanci se rozlétly; pomohl jim vítr, vyrval je z jednoho pantu a připlácl na bok dodávky.

„Ten vichr se kapku mírní,“ zalhal Garvey Nicholsonovi, ale vzápětí si s úžasem uvědomil, že vlastně nelže. Vítr už neburácel jako nákladní vlak, ale jen kvílel jako smečka tisíce zoufalých vlků. Asi tornádo vyvolané hurikánem. Doufal, že se žene pryč.

Vysoukal se z dodávky. Už přestaly padat kroupy, ale pořád zuřil liják bičovaný vichrem. Garveyho bolelo celé tělo. Později se bude muset prohlédnout a zjistit, jestli utrpěl nějaká vážná zranění. S vypětím všech sil se vyškrábal na nohy a zápolil s větrem. Nicholson už taky vylezl z auta, byl na všech čtyřech a se sklopenou hlavou čelil Sophiině zuřivosti.

Zadní dveře překocené dodávky zůstaly zavřené, ačkoli střecha byla zdeformovaná a z okének se vysypalo sklo vyztužené dráty. Z jednoho okénka trčely nohy v oranžových vězeňských kalhotách a černých botách a zevnitř se ozýval křik.

Chad Bingham uvnitř dodávky krvácel, protože ho Daniel Daniella pořezal dlouhým střepem. Daniel krvácel taky, poranilo ho buď roztržité sklo nebo hrany kovu. Bingham měl rozbitou hlavu a obličej zbrocený krví. Když sebou dodávka házela, Danielovi se povedlo sebrat mu pětadvacítku, kterou měl připevněnou ke kotníku. Daniel ho prokoukl hned na začátku – skutečný vězeň by nemohl být takhle opálený.

Teď mu držel malou pistoli u krku. Bingham měl nohy zkroucené pod sebou. Ocelové madlo, ke kterému byli oba připoutáni, prasklo ve svaru, takže byli volní, ale pořád měli spoutaná zápěstí.

Danielovy nohy trčely oknem ven. Oba věděli, že v pistoli jsou náboje s dutou špičkou, které při výstřelu zblízka oběť spolehlivě a nehezky zabijí. Daniel odhodil střep a volnou rukou si rozmazal po tváři a po vlasech Binghamovu krev. Oba měli stejný vězeňský sestřih a s tváří zamazanou od krve vypadali na první pohled stejně. A Daniel potřeboval právě jen ten kratičkový moment, aby stihl jednat.

Vmáčkl ústí zbraně Binghamovi do krku. „Zařvi, že je po mně, a dostaneš se odsud. Udělej to, jestli chceš přežít. Když to neuděláš, začnou se ti vnitřnostma prohánět kulky.“

Bingham třesl očima strachy. Znal Danielovu pověst a věděl, že si ji ten zabiják vysloužil právem.

„To jsem já!“ zakřičel. „Bingham. Daniel je mrtvý. Vytáhněte mě odtud!“

Zatímco křičel, Daniel mrskal nohama trčícíma z dodávky.

Zdálo se, že uběhla spousta času. Daniel zase dloubl Binghamu do krku pistolí. „Hej!“ křikl Bingham, zatímco Daniel kopal nohama. „Pomozte mi!“

Konečně Daniela popadly za kotníky silné ruce a pevně ho sevřely. A táhly a táhly. Zatímco ho vyprošťovaly, díval se Binghamovi zpřímá do očí a mířil mu pistolí na varlata. Bingham ani nehlesl.

A pak už byl Daniel venku; vyletěl z dodávky jako špunt z láhve.

„Díky, díky,“ opakoval, otočil se proti větru a nabral rovnováhu. „Jste vy dva v pohodě?“

„Jsme...“

Garvey zmlkl, jako když utne, protože mu došlo, jakou udělali chybu.

Daniel k němu přikročil a vpálil mu kulku do čela.

Nicholson se dal na úprk, ale Daniel ho dvakrát zasáhl zezadu do krku. Nicholson se zhroutil, vítr ho kus odkutálel a pak o něj ztratil zájem. Daniel se sehnul, aby líp čelil vichru, a vrátil se k dodávce. Bingham se pořád choulil uvnitř a dělal mrtvého. Daniel ho střelil do varlat a Bingham zavřeštěl. Daniel věděl, že ho nikdo neuslyší, i kdyby se nachomýtl poblíž.

Se spoutanýma rukama se pustil do hledání klíčků.

O pět minut později Bingham rozbitým zadním okénkem sledoval, jak pokulhávající Daniel Daniella mizí za clonou deště bičovaného větrem.

A během dalších pár minut udeřil hurikán plnou silou.

Chad Bingham později na nemocničním lůžku prohlásil, že Daniel určitě zemřel – buď podlehl svým zraněním, anebo ho zabil hurikán. Na otevřeném prostranství, kde se není kam schovat, nemohl tu smršť přežít.

Ale nakonec to byl Bingham sám, kdo podlehl svým zraněním.

STÁT NEW YORK, ČERVEN 2008

Z bezpečnostních důvodů nemohl letět těsně kolem města New York. Ale vzal to trochu oklikou, aby se na něj podíval aspoň zdálky.

Linden R. Schueller, rektor univerzity Waycliffe College, pilotoval malý dvoumotorový Beechcraft, který mohl kromě pilota pojmout ještě pět pasažérů s lehkými zavazadly. Dalo se jím doletět do většiny severovýchodních států. Ale tohle byl z Albany jen krátký let. Do Albany se rektor dopravil vlakem a pak si vzal taxíka na letiště, kde předtím s letadlem přistál. Bylo to komplikované, jenže používat malá letiště a různé dopravní prostředky bylo bezpečnější. Znesnadňovalo se tím stopování. Taky to ovšem znamenalo, že si musel dávat větší pozor, co převáží v zavazadlech. V dnešní době člověk nikdy neví, na jaké bezpečnostní kontroly narazí, i když letí soukromým letadlem z malého letiště a trasou, která vede hodný kus od New Yorku.

Nebezpečné časy, pomyslel si rektor a sám pro sebe se usmál. Bezmyšlenkovitě přešel prsty po obalu letové příručky. Byl z nejmnější kůže. Rektor uměl s palubním počítačem zacházet tak dokonale, že příručku nepotřeboval, ale rád se jí dotýkal.

Přitiskl čelo k podlouhlému okénku z plexiskla, aby měl lepší výhled, a pak se na sedadle zase opřel.

Impozantní město. Kolik lidí v něm vlastně žije? Těžko říct, záleží na tom, koho se zrovna zeptáte, anebo jakou statistiku se někdo rozhodne propagovat.

Milióny a milióny.

Všichni ti lidé byli tam dole, vrstvili se ve výškových budovách, hemžili se všemi směry nad zemí i pod zemí, nastupovali do dopravních prostředků a vystupovali z nich ven. Lidé všeho možného věku, velikosti, národnosti, sexuální orientace, náboženského a politického přesvědčení... Rozmanitost bez hranic.

Za okénkem už se teď rozprostíral jen modrý zamžený horizont. Město mizelo v dálce, bledlo jako dávné vzpomínky.

Ubíhaly minuty i kilometry. Zelená krajina se začínala zvedat.

Rektor se přestal kochat výhledem a napřímil se. Bylo načase přeladit se v duchu na jinou vlnu, stát se jiným člověkem.

Opatrně ubral plyn a hlídal si, aby se nos letadla nesklonil dolů. Od vrtulí se odrazilo slunce a proměnilo je v tekutou zář.

Letadlo se nahnulo na křídlo, jako by chtělo zamávat přibližující se zemi, a začalo pomalu sestupovat k zelené letištní ploše opodál na jihozápadě.

Gravitace teď působila větší silou. Z tenkých čar se staly silnice. Z blýskavých drahokamů auta a domy. Řeky se leskly jako roztavené stříbro.

Už viděl úzkou travnatou ranvej, pruh v trochu odlišném odstínu zelené, protínající letištní plochu. Jižní stranu prostranství lemoval shluk budov z červených cihel propojených chodníky, kolem kterých rostly stromy. Všechny domy měly střechy z šedé břidlice v nachlup stejném odstínu. Rektorovi připadaly jako domečky z dětských modelů železnic. Jen vláček chyběl.

Brzo už bude tam dole.

Bude doma, v pohodlí a bezpečí.

Aspoň na nějaký čas.

NEW YORK, SOUČASNOST

Macy Collinsová se s leknutím probudila. Nemohla se nadechnout, nemohla vydechnout. To proto, že měla pusou zalepenou obdélníkem šedé lepicí pásky. A muž, který na ní rozkročmo seděl, jí palcem a ukazovákem svíral nos.

Zpanikařila, rozkřičela se, i když ji skoro nebylo slyšet, a kopala nohama, až cítila, jak patami rozrývá trávu a ztvrdlou hlínu. Ten chlap jí seděl na břicho, předkláněl se, takže jí zatížil celou horní polovinu těla, a nohama jí tiskl paže k bokům. Ty jí pod nápořem jeho tvrdých kolen úplně zmrtvěly.

Usmál se na ni a pustil jí nos, aby mohla nabrat drahocenný kyslík.

Mlha se jí v hlavě rozptýlila, Macy si na všechno vzpomněla a rázem si přála, aby zase upadla do bezvědomí a už se nikdy neprobrala. Vykroutila krk a zadívala se na obnažené zkrvavené maso v místech, kde mívala pravý prs. Pak vzhlédla k mužovým očím, které byly asi stejně lidské jako dvojice černých perel. Když sklouzla pohledem níž, postřehla, že muž má erekci. Dokonce i po tom společném večeru...

Byl přímo okouzlující. A pak jí nejspíš podstrčil něco do pití. Něco, co ji připravilo o zdravý úsudek, takže souhlasila, že se s ním půjde za šera projít do Central Parku.

Teď už se úplně setmělo, ale černé nebe nad korunami stromů, pod které ji vlákal, prozařoval jasný měsíc. Takže uvidí všechno, čeho se tak děsila.

Zvedl vykostovací nůž s dlouhou úzkou čepelí zamazanou od krve. „Říkal jsem si, že při tom budeš chtít být při vědomí,“ prohlásil. „Prve to byla taková zábava.“

Macy se zase začala zmítat. Pomalu, rozvážně jí přiložil nůž ke zbývajícímu prsu. Strachy a bolesti se jí zvedal žaludek a bylo jí na omdlení. Cítila, jak se zase propadá do strašidelné černoty, ale vítala ji, protože představovala únik před touhle hrůzou. Třeba jí unikne definitivně, protože tohle přece nemůže být pravda. Nemůže se to dít doopravdy.

A jestli se to děje, tak se to děje někomu jinému. V jiném světě, ne v tom jejím. Ve světě snů...

Tohle není skutečné. Ani ta bolest není skutečná. Ani strach.

Ztrácela vědomí, propadala se do nicoty...

Zase jí zmáčkl nos. Marné lapání po dechu ji probudilo a rázem byla při plném vědomí.

Už zase.

Bylo to skutečné.

Ten chlap byl skutečný.

A ten nůž taky.

O něco později, když s ní skoro skončil, stáhl si kalhoty, které měl předtím jen rozepnuté. Pod nimi měl světle modré spodní kalhotky. Rychle si je svlékl, jen se ještě krátce pokochal jejich hedvábnou jemností.

Našel černá tanga, která předtím oběti sundal, a oblékl si je. Pak jí opatrně nadzdvihl nohy a navlékl jí modré kalhotky. Ještě nebyla úplně mrtvá a nevědomky mu pomáhala, protože poslušně ohýbala kolena a špičky.

Pak si zase natáhl kalhoty a přes ně ještě jedny, nabírané, pytlovitě, které si přinesl v kufříku. Byly z hrubšího materiálu, nepříjemné na dotek.

Opatrně se vyhnul krvi, podřepil u oběti a zašeptal: „Jsi tu ještě?“

Ale nevnímala ho. Byla v šoku a skoro na prahu smrti. Dychtivě ji pozoroval. Díval se jí do očí.

Jsi tu ještě?

Když nadešla ta chvíle, byl připraven.

Než odešel, ještě jí přes obličej rozprostřel dvojstránku z raních novin tak, aby trčela jako stan. Byl na ní inzerát obchodního domu Macy's s titulkem OŘEZALI JSME CENY.

Nikdo nemá takový smysl pro humor jako Bůh, pomyslel si.

Frank Quinn ležel rozvalený v posteli ve svém bytě v newyorské Upper West Side. Ještě v polospánku naslouchal Pearlinu rytmičkému oddechování. Ležela na boku, jednu nahou nohu měla přehozenou přes něj a čelem se mu tulila k hrudi. Takhle po ránu ještě nebylo horko. Větrák v okně nehučel, protože Quinna v půl čtvrté probudil plný močový měchýř, a jelikož bylo v pokoji chladno, mátožně se dopotácel k oknu a větrák vypnul, než zase zalezl do postele.

Teď už se dělalo teplo, slunce se pomalu drápalo nad kamenné a cihlové domy a nad stromy živořící na Západní pětasedmdesáté ulici. Začínaly se ozývat zvuky probouzejícího se města – vzdálený lomoz popelářů, zesilující hukot dopravy proložený hřmotem nákladáků a autobusů, vzdálený jekot policejní sirény, zvýšené hlasy dole na chodníku. Quinn si rozespale lebedil, těšilo ho, že se k němu Pearl vine a že město setřepává noční ospalost a pomalu vstává.

Vtom na nočním stolku zazvonil telefon, až Quinn nadskočil. Tenhle starý přístroj napojený na pevnou linku měl už celé roky. Nechával si ho, protože ho jeho drnění dokázalo probudit i z nejtvrďšího spánku. A protože... no, prostě proto, že na něj byl zvyklý a byla to taková opoužívaná a spolehlivá mašinka. A vypadala jako poctivý telefon.

Pearl se zavrtěla a zeptala se: „Kolik je?“

Quinn zamžoural na ciferník digitálního budíku vedle telefonu. „Půl sedmé,“ odpověděl. Na budíku ve skutečnosti stálo 4:37, jenže tak příšerně časnou hodinu se mu nechtělo přiznávat.

Telefon zase zadrnčel. Neodbytný dotěra.

„Nech ho zvonit,“ zamumlala Pearl.

„Jsme policajti,“ namítl. „Nenecháváme telefony vyzvánět. Zvedáme je.“

„Jsme soukromí policajti.“

„To je totéž,“ odušil, natáhl se a zvedl těžké sluchátko z vidlice.

Pearl něco zamrmlala; sice jí nerozuměl, ale znělo to namíchnutě.

Přimáčkl si studené plastové sluchátko k uchu a ozval se do něj: „Quinn.“

„To vím taky. Komu jinému asi volám.“

Harley Renz. Poslední člověk na světě, se kterým chtěl mluvit.

Harley Renz byl policejní komisař a rozhodně tu funkci nebral jako svoji konečnou – měl ambicióznější plány. Před lety s Quinnem soupeřili o tytéž posty u newyorské policie. Quinn lpěl na zásadách, vyhýbal se kancelářské práci a pokud možno i nadřizeným. Renz se neštítal ničeho, neskrýval své ambice, podkuřoval, komu bylo třeba, a drápal se po kariérním žebříčku výš a výš. Každý krok měl vypočítaný tak, aby ho posunul nahoru nebo dopředu. Quinnovi bylo jasné, že mu nevolá jen proto, aby se ho zeptal, jak se má.

A nepletl se.

„Chcete vidět mrtvolu?“ zeptal se Renz.

Quinn se neubráníl pohledu na nahou Pearl, která už se úplně probrala a poslouchala jeho stranu hovoru.

Párkrát se zhluboka nadechl, aby se taky probral. „Odhaduju, že se stala obětí vraždy.“

„Až ji uvidíte, bude vám jasné, že nejde jenom o odhad. Já se na ni zrovna dívám.“

„Je to žena?“

„Byla.“

„Víte, že mrtvých žen už jsem hezkou řádku viděl,“ řekl Quinn. „Takže na téhle musí být něco zvláštního.“

„Taky že je. Přijedte a uvidíte co. A taky pochopíte, proč si město chce vás a vaši agenturu najmout.“

Nebylo by to poprvé, kdy Quinn z pozice soukromého vyšetřovatele pracoval pro město. Renz, nejoblíbenější policejní komisař za celou newyorskou historii, to mohl hravě zařídit. A taky to dělal. Tahat za mocenské páky ten šmejd uměl.

Ale taky věděl, že se za ně nesmí tahat moc často, takže tenhle případ vážně musí být něčím zvláštní.

„Myslíte, že vrah bude v řádění pokračovat?“ zeptal se Quinn. Právě na takové případy si ho město najímalo, i když už u newyorské policie nepracoval. Vybuodoval si pověst neobyčejně talentovaného experta na řešení sériových vražd. A jeho detektivní kancelář pojmenovaná Quinn a společníci vyřešila ne jeden politicky ožehavý případ. V tak obřím městě, jako je New York, si člověk mezi vyšetřováními ani moc neodpočinul.

„Ano, myslím, že máme co do činění se sériovým vrahem,“ přitakal Renz. „Oba víme, že právě v takových situacích vám obvykle volám. Ale tentokrát jde ještě o něco víc.“

„Kde jste?“ zeptal se ho Quinn.

„V Central Parku, ale ne moc hluboko. Kousek severně od místa, kde se s ním stýká Dvaasedmdesátá. Pusťte se odtamtud po ulici Central Park West a dívejte se přes kamennou zídku do parku. Uvidíte stromy obehnané žlutou páskou a u nich policejní auta. Jsme k nepřehlédnutí.“

„Je ještě šero, Harley. A určitě tam nemáte halogeny. V parku se v noci uklízí a tak. Může se mi stát, že místo vás narazím na noční úklidovou četou.“

„No dobře, tak se sejdem před hospodou Beymore Arms a já vás do parku dovedu.“

„Kde přesně ta hospoda je?“

Renz mu nadiktoval adresu na Central Park West. „Šedivý kamenný barák se zelenou markýzou. Kousek vedle je kavárna.“

„Nejsou tam kavárny skoro všude?“

„No jo, i ta naše mrtvá to měla blízko na osvěžující šálek latté.“

„Už jedu.“

„Vemte s sebou Pearl. Víím, že tam s vámi je. Slyším ji skřípát zuby.“

Renz věděl, že ho Pearl nemá ráda. Neměl ho rád nikdo kromě občanů, kteří znali jen jeho pečlivě udržovanou fasádu, a ne skutečného Renze.

„Máme se na tu mrtvou mrknout před snídaní, nebo po snídani?“ zeptal se Quinn.

„Radši před. I když na druhou stranu vám nikam neuteče. A až se dozvíte víc, pochopíte, proč to bude zajímat Pearl.“

„Optám se jí,“ řekl Quinn, „ale možná se radši bude chtít prospat.“

„Sluší se, aby dorazila.“

„Cože, *sluší*? To zní, jako byste komentoval módní přehlídku.“

„Chcete tu se mnou tlachat o módě a jazykovědě, anebo se chcete seznámit se zesnulou slečnou Macy Collinsovou?“

„Ve vašem podání to zní jako seznamka,“ rýpl si Quinn.

„Taky že to něco takového je. Určitě se budete chtít seznámit i s lidmi, co ji znali. Zejména s jedním konkrétním člověkem.“

„Teď z toho pro změnu děláte hádankářskou soutěž.“

„No, tak o tu rozhodně nejde. Zaručuju vám, že ani Pearl si to nebude myslet.“

„Tak dobře,“ řekl Quinn. „Vzbudím ji.“

„Já jsem vzhůru,“ zamumlala odkudsi zpod Quinnovy neoholené brady.

„Renz chce...“

„Já jsem ho slyšela,“ opáčila Pearl. „Vzkaž mu, ať se jde...“

Quinn odtáhl sluchátko, kam až to šlo, a pak se k němu naklonil a ohlásil Renzovi: „Říká, že přijede.“

„Mám dojem, že jsem ji slyšel. Chtěla mi něco vzkázat?“

„Jo,“ přisvědčil Quinn. „Jenom takovou nedůležitou prkotinu.“

5

Hospodu Beymore Arms našli Quinn a Pearl snadno. Renz na ně čekal pod zelenou markýzou. Měl na sobě modrý oblek šitý na míru, s bílou košilí a červeno-černě pruhovanou kravatou. Vypadal, jako by se chystal dělat hlasatele večerních zpráv, ale ani prvotřídní ohoz nedokázal zamaskovat, že od jmenování policejním komisařem pořád přibírá na váze.

Na ulici už houstla doprava, tak museli chvíli počkat a pak rychle přešli na druhou stranu. Renz se navzdory tloušťce pohyboval svižně a elegantně. Došli k nízké zídce ztmavlé věkem, která ohraničovala park. Quinn byl zvědavý, jestli ji Renz přeleze – stačilo se vytáhnout nahoru, přehodit nohy na druhou stranu a sklouznout dolů. Renz to zvládl pozoruhodně hbitě. Jen tomu jeho obleku na míru to moc neprospělo.

Zamířili přes trávník zmáčený rosou ke shluku stromů, odkud se linulo slabé bílé světlo. Quinn rozeznal policejní pásku a zjistil, že světlo vychází z bílého stanu tak tři krát tři metry. Soudě podle míhání stínů na látce probíhala uvnitř horečná aktivita.

Vysoký uniformovaný policista s výrazem pokerového hráče, který střežil vchod do stanu, jim nevěnoval pozornost. Renz se zastavil a pokynul jim dovnitř, ale sám zůstal stát venku, aby se ve stanu zbytečně netísnil.

Uvnitř rozhodně neprobíhala seznamka, ačkoli soudní lékař, zakrslý napoleonek jménem Julius Nift, je se zvráceným smy-

slem pro humor představil: „Slečno Macy Collinsová, dovoďte, abych vás seznámil s Frankem Quinnem a Pearl Kasnerovou.“ Obřadně mávl rukou: „Pearl, Quinne, tohle je...”

„Sklapněte,“ uřála ho Pearl.

Stan neměl podlážku a ozařovaly ho silné reflektory na chatrných kovových stojanech. Pearl v něm mohla stát zpříma, ale Quinn se musel trochu hrbít. Dva technici z jednotky pro ohledání místa činu kmitali sem a tam, pročesávali trávu, opatrně pinzetou sbírali všechno, z čeho by se mohly vyklubat důkazy, a ukládali úlovky do plastových sáčků. Měli na sobě bílé kombinézy a bílé rukavice a vypadali, jako by patřili ke stanu coby nedílné příslušenství.

Na pošlapané, krví potřísněné trávě leželo to, co zůstalo z oběti. Z koutku úst jí jako prapor na půl žerdi visel obdélník šedé lepicí pásky. Z vytřeštěných hnědých očí jí číselna panická hrůza.

Ležela na zádech, paže měla lepicí páskou přitažené k bokům, nohy u sebe a špičky ohnuté dolů, jako by jí tak ztuhly v bolestivé křeči. Celé tělo působilo symetricky a úhledně, což nasvědčovalo tomu, že ho do té polohy vrah posmrtně naaranžoval. Měla na sobě jen modré spodní kalhotky. A chyběla jí obě nadra.

„Ta prsa...“ začal Quinn.

„Nenašli jsme je,“ řekl Nift. „Soudě podle těch kol na hrudi, musela mít pěkný nárazníky.“

Quinnovi neuniklo, jak Pearl ztuhla. „Nekrofilní zvrhlík,“ zamumlala si pro sebe.

Nift to zaslechl a usmál se. Rád druhé provokoval a Pearl ještě radši než ostatní.

„Prostá matematika,“ prohlásil. „Odvodit se dá ledacos.“

„Třeba to, jak dlouho asi přežijete s tou vaší nevymáchanou hubou,“ opáčila Pearl.

Nift se tvářil, jako by ji neslyšel.

Technici ohlásili, že prozatím skončili a pokračovat budou, teprve až se vynese tělo, a vyšli ze stanu.

Quinn kývl bradou k oběti. „Vidíte ty kalhotky? Jak mají vza-du srolovaný okraj?“

„Neoblékala si je sama,“ vyvodila Pearl. „Někdo jí je natáhl až po smrti, když tady takhle ležela na zádech. Drhly o zem, a tak se vzadu srolovaly a nevyjely až úplně nahoru.“

„Čekal jsem, kdy si toho někdo z vás všimne,“ poznamenal Nift. „Máte bod, Quinne. A teď další dotaz: Poznáváte ten modus operandi?“

Poznal by ho každý policajt, který se někdy zabýval sériovými vraždami, i každý obyčejný člověk, který se o sériové vrahy zajímá.

Vypadá to přesně jako vraždy Daniela Danielly.

Quinn přikývl. Pearl řekla: „Daniel Wentworth neboli Daniel Daniella.“

„Anebo taky Daniella Danielová,“ dodal Nift. „Podle toho, které pohlaví si zrovna přivlastnil.“

„Není tu kolem moc krve,“ podotkla Pearl. „Vzhledem k tomu, co jí provedl. Daniel Daniella si krvácení uměl ohlídat. Tušíte, co přesně bylo příčinou smrti?“

Nift se na ni zazubil. „Odhaduju, že při vši té řezničíně byla živá – nebo přinejmenším při většině. Chtěl, aby si to užila spolu s ním. Jestli měla štěstí, umřela předtím, než jí rozpáral břicho.“ Niftův úsměv se ještě rozšířil. „Holka je zvyklá, že když sklopí pohled, uvidí velikánský kozy, a najednou se jí místo toho naskytne vyhlídka na vnitřnosti – to musí být kapánek šok.“

Policajt u dveří se po Niftovi díval úplně bezvýrazně jako leklá ryba. Nejspíš ho znal. Skoro každý, kdo se ve městě zabýval nižšími formami života, ho znal přinejmenším z doslechu.

Pearl o kousek popošla, aby si prohlédla stránku z novin, která ležela na zemi vedle Niftova černého koženého kufříku. Noviny byly potřísněné krví, ale čitelné. Křičel z nich titulek OŘEZALI JSME CENY a logo obchodního domu Macy's, surová slovní hříčka se jménem oběti.

„Viděl jsem to,“ ozval se Quinn, ještě než ho stačila upozornit. „Zvrácený smysl pro humor.“

„Nevím, nevím,“ utrousil Nift.

„To teda máte naprostou pravdu,“ řekla mu Pearl. „Nevíte vůbec nic.“

Níft se na ní dál zubil. „Hrozně mě baví občas vás seknout do živého. Pochopitelně to nemyslím doslova.“

Quinn po něm šlehl pohledem, aby mu naznačil, že už překračuje únosné meze. Níft uměl poznat, kdy je lepší hodit zpátečku, a přestal se křenit.

„Měl s ní pachatel sexuální styk?“ zeptal se Quinn.

„S jistotou to budu vědět až po pitvě.“ Níft se vykašlal na popichování Pearl a najednou byl věcnost sama. „Když tak vám potom zavolám a poreferuju.“

„Jak dlouho je po smrti?“

„Ne víc než pár hodin. Ale je to jen odhad. Později ho upřesním.“

Quinn se ohlédl po policistovi u vchodu. „To vy jste zachytil hlášení?“

„Jo, ale ne sám. Poslali sem dva hlídkové vozy. Nešlo o volání na tísňovou linku, nějaký anonym zavolal přímo na okrsek. A oni to vzali vážně.“

„Nejspíš jim zatelefonoval sám pachatel, když odtud po vraždě odešel,“ usoudil Quinn.

„Asi nám chtěl dopřát patřičnou show,“ dodala Pearl. „Možná nás dokonce sledoval, jak sem míříme. Sdílení zážitku. O to těmhle zvrhlíkům jde. Jen se zeptej Nífta.“

„Pověř zvrhlíka chytáním zvrhlíka,“ utrousil Níft, aniž se po ní uráčil podívat. „Pearl má pravdu. Vrah možná stojí někde naproti přes ulici a dobře se baví. Možná čeká, až budeme odvážet tělo.“

Quinn věděl, že takhle tomu občas bývá, jenže tenhle vrah byl jiný. Odjakživa se lišil.

Pokud je to tedy tentýž vrah.

Níft rychlým pohledem přelétl tělo od hlavy k patě, jako by se snažil vtisknout si všechno do paměti. Pak zase nasadil ten svůj nechutný úsměšek. „Je to jako vystřižené z učebnice, z kapitoly o vraždách Daniela Danielly.“

Quinn přitakal. „Co myslíte – odpovídá provedení až do posledního detailu?“

„Skoro. Ale odpřisáhl bych, že jde o Danielovo dílo? Ne. Tak přesně to zase neodpovídá. I když jsem žádnou z jeho – nebo

jejich – obětí nikdy na vlastní oči neviděl.“ Pokrčil rameny, ačkoli jeho drobné statné tělo se přitom skoro nepohnulo. „A pochopitelně to Danielovo dílo být nemůže, protože Daniel Daniella je po smrti. Zabil ho hurikán. Tělo se nikdy nenašlo.“

„Tornádo,“ opravil ho Quinn.

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Tornádo je menší.“

„Že by se po Danielovi někdo opičil?“

„No, vykazuje stejný smysl pro humor. A to se většina těch vtípků do médií nedostala. Ale napodobitel se nedá vyloučit. Proslulí vrazi slouží jako zdroj inspirace.“

„Tak to bychom měli motiv,“ řekla Pearl.

„Jaký?“ zeptal se Nift.

„Že je magor. Jako vy.“

Nift si okusoval jazyk a vypadal, že o tom přemýšlí. „Ne, ne jako já.“ Lascivně po Pearl hodil očkem. „Anebo možná trochu.“ Kývl hlavou k mrtvole: „Jedno je ale jisté – má s Danielem společný vkus na ženské. Macy by měla druhé nejvýstavnější poprsí v tomhle stanu.“

Pearl udělala krok směrem k němu. „Držte zobák.“

Quinn rozhodil ruce jako lopaty, aby jí naznačil, ať toho nechá, a Pearl poslechla. Měli na práci důležitější věci než kritizovat Niftovu neomalenost.

„Prohlédni si tu oběť,“ vybídl ji Quinn. „Představ si, jak by vypadala, kdyby neměla vlasy do čela.“

„Ani si ji nepotřebuju prohlížet,“ řekla Pearl. „Praštilo mě to do očí, hned jak jsme sem přišli.“

Oběti Daniela Danielly se Pearl všechny tak či onak podobaly. Quinnovi se to nezamlouvalo, už když vrah řádil před deseti lety, přestože Daniel nezabil nikoho v New Yorku. A nezamlouvalo se mu to ani teď.

Nift podřepl a stáhl si gumové rukavice. Pak si začal skládat nástroje do kufříku a sbírat se k odchodu. „Až tady s kráskou Macy skončíte, nechte ji odvézt. My dva spolu budeme mít rande později.“

Když se napřímil a vykročil k východu ze stanu, Quinn mu se zkríženými pažemi zastoupil cestu.

„Ještě něco?“ zeptal se Nift.

„Ta chybějící prsa...“

„Překulil jsem ji a díval jsem se pod ni a taky všude okolo. Technici nechali policajty pročesat celé široké okolí. Zítra budou pokračovat. Ale oba víme, že si je vrah odnesl s sebou. Jako Daniel Daniella.“

„Suvenýry,“ přitakala Pearl.

„Možná další přírůstek do už existující sbírky,“ řekl Nift a protáhl se kolem Quinna ven ze stanu.

A dovnitř vkráčel Renz.

Jeho oblek snášel všechnu tu dřinu statečně a pořád vypadal, jako by si ho právě oblékl. Ostré světlo reflektorů se mu odráželo od zlatých serepetiček. Vypadal přesně na to, čím byl – na zkorumpovaného politika. Quinn si říkal, jestli s postupujícím věkem u lidí čím dál víc vyplouvá na povrch jejich pravé já. Renzovy naducané tváře připomínaly křeččí torby.

„Takže Nift už vám představil Macy Marii Collinsovou,“ konstatoval Renz.

Pearl si poznamenala celé jméno oběti.

Renz s okatou zdvořilostí čekal, až dopíše. „Vysokoškolačka, co žila tady ve městě a možná si tu hledala brigádu.“

„Kde studovala?“ zeptal se Quinn.

„Někde na severu státu. Wycliffe... nebo snad Waycliffe. Taková ta škola, kam se člověk dostane, jenom když je fakt chytrý nebo fakt bohatý.“

„Anebo obojí,“ dodala Pearl.

„Žárlíte?“

„Na Macy Collinsovou ne. Když se pořádně podíváte, můžete si všimnout, že je mrtvá.“

Renz se zašklebil a obrátil se ke Quinnovi. „Furt má pořádně proříznutou pusou, co?“

Quinn pokrčil rameny.

Renz blýskl zlatým manžetovým knoflíčkem a podíval se na hodinky. Vypadaly na zlaté rolexky. „Už musím běžet. Mám schůzi a beztak přijdu pozdě.“

„V tuhle denní – tedy noční – dobu?“

„Už je to tak. Sedíme kolem stolu s kartami a žetony. Přerušil jsem hru, abych sem dorazil. Říkal jsem si, že byste místo činu měli vidět. Nepochyboval jsem, že se dovtípíte proč.“

Quinn rozhodně.

„Ozvu se vám později,“ řekl Renz.

„O tom nepochybují.“

Renz kývl Quinnovi na rozloučenou – Pearl úplně ignoroval –, otočil se, vtáhl hlavu do tučného podbradku a vyšel ze stanu.

Quinn a Pearl Renze následovali a s povděkem se nadechli čerstvého ranního vzduchu.

Hlavní technik postával opodál a pokušoval. Quinn ho užuž chtěl pokárat, že znečišťuje místo činu, ale pak si všiml, že kouří elektronickou cigaretu, která jako pravá jen vypadá.

Technik byl drobný, s tučným krkem a ohnutými rameny, takže připomínal býčka. Už s Quinem dřív pracoval. Jmenoval se Bronsky. Trpělivě upíral na Quinna hnědé oči a čekal, až se ho detektiv na něco zeptá.

„Tak jak to zatím vypadá?“ zeptal se Quinn a říkal si, že po hovoru s Renzem bude konverzace s někým jako Bronsky čirá rozkoš. Lidé z jednotky pro ohledání místa činu si skoro vždycky počínali profesionálně a šli přímo k věci.

„Vypadá to, že si vrah vzal gumové rukavice, takže na otisky prstů můžeme zapomenout,“ řekl Bronsky. „Moc tam toho po sobě nenechal – popravdě řečeno, možná vůbec nic. Snad bude něco přímo na oběti a zkusíme najít jeho DNA.“ Vytáhl z kapsy mobil a předvedl ho Quinnovi. „Zrovna jsem dotelefonoval. Našli jsme u ní v dokladech adresu a prohledáváme její byt.“

„Prima,“ řekl Quinn. Vrtalo mu hlavou, proč na tomhle Renzovi tak záleží.

„Zdá se, že se vrah v koupelně myl, ale pořád v rukavicích. Po celém bytě je spousta nezřetelných otisků, některé jsou krvavé. Určitě tam po vraždě zašel.“

„A schválně nám o tom dal vědět,“ dodal Quinn.

„Posbírali jsme tam i jiné otisky, ale nejspíš z toho nic nebude – budou patřit oběti, sousedům, bývalým nájemníkům, domácímu...“

Quinn počkal, až Bronsky domluví. Policie se pokusí všechny otisky přiřadit ke konkrétním lidem. Pokud se to u některých nepovede, založí je do zvláštní složky a bude doufat, že třeba jednoho krásného dne pomohou vraha usvědčit. Zdlouhavá otravná práce, ale nutná.

„Co ty krvavé otisky? Dá se poznat, jestli patří muži, nebo ženě?“

„Nedá. Kvůli těm rukavicím.“

Quinn si povzdechl. „Třeba s něčím přijde laboratoř.“

„Třeba. Odebereme vzorky vláken z koberce. V ložnici se určitě najdou nějaké ostříhané nehty. Ale odhaduju, že to k ničemu nebude.“ Bronsky zakroutil hlavou na mohutném krku. „Je tu mnohem míň krve, než by se dalo čekat – a u ní doma taky.“

„Soudní lékař odhaduje, že když viděla, co jí pachatel provedl, nejspíš upadla do šoku. A krátce nato se jí asi zastavilo srdce.“

Bronsky se zašklebil, takže vypadal jako Edward G. Robinson v roli drsnáka v nějakém starém filmu. „Probůh! To je teda fakt parchant.“

„Soudní lékař, nebo vrah?“

„Vrah. Že je koroner protiva, vím už dávno. Chcete se do toho bytu hned zajet mrknout?“ Znělo to skoro jako varování ohledně toho, co tam na ně čeká.

„Měl jsem to v úmyslu,“ připustil Quinn.

Bronsky potáhl z té svojí rádoby cigarety. „Dvě ložnice, v každé dvě postele. Zaslechl jsem, že oběť tam prý bydlela se třemi dalšími studentkami. Ty ale všechny odjely na léto domů. Co kdyby tam byly? Všechny čtyři holky?“

„Udělal by to jako Richard Speck,“ řekl Quinn v narážce na vraha, který během jedné noci zavraždil několik studentek.

„Taky mě to napadlo. Fakt by je oddělal všechny?“

„Proč ne?“ řekl Quinn.

„Ty ostatní holky by se o tom měly dozvědět,“ řekl Bronsky. „Aby si uvědomily, jakou mají kliku, že jsou pořád ještě naživu.“

Třeba se budou po zbytek života chovat opatrněji. A budou si ho víc vážit.“

„Budou mít o čem klábosit,“ řekl Quinn. „A po pár dnech či týdnech se zase začnou chovat jako předtím.“

Bronsky znova nasadil výraz à la Edward G. Robinson. „Proč myslíte?“

„Protože všichni prostě jsme, kdo jsme,“ odvětil Quinn.

„No jo, asi s tím musíme žít.“

„A umřít,“ dodal Quinn.

Zamířil pryč a nechal tam Bronskyho stát, potahovat z falešné cigarety a vyfukovat falešný kouř. Dva metry od mrtvé ženy, která byla naopak naprosto nefalšovaná.

STŘEDNÍ FLORIDA, 2002

Ten zvuk bylo sotva slyšet, ale postupně zesiloval. Něco naráželo do kovu, bez ustání zas a znova. Znělo to jako plechový buben a Daniel Daniella se k tomu každým krokem blížil.

Namáhavě se plahočil se sklopenou hlavou a přivíral oči do uzoučkových štěrbin. Zezadu se do něj zběsile opíral vichr a přes provazce deště skoro nebylo vidět.

V duchu se opájel radostí, že se mu povedlo utéct. Dostane se odsud, byl o tom skálopevně přesvědčen. Má na svojí straně osud. Přeje mu štěstěna.

Půda už liják nezvládala vsakovat, a tak se v jednom kuse brodil kalužemi. Párkrát ho vichr srazil na zem, ale vždycky se mu povedlo vydrápat se na nohy a v předklonu se vlekl dál na západ, pryč od havarovaného policejního vozu a mrtvých policistů. Byl ozbrojený, měl u sebe pistoli malé ráže, kterou sebral tomu chlapovi, co se vydával za vězně, a taky devítimilimetrový glock, který vytáhl z pouzdra jednoho z mrtvých. Ve svazku klíčů na mužově opasku se mu povedlo najít klíček od pout, takže už měl volné ruce. Pořád na sobě ale měl oranžovou vězeňskou kombinézu a z toho by mohly koukat potíže.

Kovové bouchání se ozývalo už jen kousek od něj. Hodně blízko. Zvědavost ho přiměla trochu se odchýlit ze směru a vydat se po zvuku.

Z lijáku bičovaného větrem se před ním vylouppl hranatý tvar. Když se k němu přiblížil, rozeznal trosky domu. Většina střechy se zřítila a zbylý kus se divoce zmítal ve větru a narážel do kovového potrubí. Bouchání s každým Danielovým krokem zesilovalo.

Střední část domu pořád stála. Z trosek vyšel muž, přihrbený, aby ho vítr nesrazil, a mávl na Daniela, ať jde dovnitř. Byl to čahoun s jestřábím nosem a šedivými vlasy. Košili měl rozervanou, takže na něm vlála jako prapor.

Když Daniel došel blíž, všiml si, že muž upírá pohled na jeho oranžovou kombinézu.

Dlouhán si přiložil dlaně k ústům, aby ho bylo líp slyšet, a zavolal: „Přišel jste nás zachránit?“ Daniel mu ale viděl na očích, že o tom pochybuje a má strach. Záchranáři takovouhle uniformu nenosí.

„Jistě,“ křikl na něj. „Ulevit vám od všeho trápení.“

Glockem střelil muže do hrudi. Ten tvrdě žuchl na zem a poryv větru ho odkutálel ke zřícené střeše, přimáčkuté k obvodové zdi.

V hukotu vichru nebylo prásknutí pistole skoro slyšet.

Daniel se usmál. *Zachránit je? Pitomec!*

Kličkoval mezi troskami ke střední části domu.

Štěstěna mu pořád přála. V poničené koupelně se schovávala žena, choulila se pod bílým porcelánovým umyvadlem. Tady v uzavřeném prostoru bylo tišeji, protože stěny trochu odclonily hučení větru.

Ženě bylo přes padesát, byla obtloustlá a k smrti vyděšená. Vytřeštěnýma očima si Daniela prohlížela skrz oponu deštěm zmáčených vlasů. Viděly ty oči, co se seběhlo venku?

Daniel se usmál. „Zabil jsem vám manžela.“

Žena nic neřekla. Dokonce ani nezměnila výraz. Daniel usoudil, že je v šoku. Může za to on? Anebo hurikán?

Nechal ji být, odkráčel do někdejší kuchyně a prohrabával se spouští, až našel zásuvku, kde byly uloženy nože. Vybral si ten největší a dotkl se prstem čepele, aby si ověřil, že je dost ostrá.

Vrátil se do provizorního úkrytu v koupelně a zjistil, že žena se ani nehnula. Podřepil vedle ní a začal jí nožem rozřezávat oble-

čení. Vůbec se nebránila. Byla z víru událostí úplně mimo. Určitě je to jen zlý sen, ze kterého se nakonec probudí. Ten člověk ji přišel zachránit, je to doktor a rozřezává jí oblečení, aby jí ošetřil rány. Jinak se to vysvětlit nedá. Anebo je lepší na jiné vysvětlení nemyslet.

Přes vítr nic neslyšela, ale viděla na Danielovi, že se zplna hrdla směje. Překulil ji, aby ležela na břiše, a zručně jí přetal podkolenní šlachy. Teď mu nikam neuteče.

A pak si dopřál zábavu.

O hodinu později už foukalo mnohem míň. Anebo vichr přinejmenším neskučel. Pořád fičel od západu a v poryvech zmítal závoji deště.

Daniel nechal ženu být a dobloudil troskami domu do někdejší ložnice. Najít mužovo oblečení byla hračka.

Chvíli tam zůstal stát nahý v prudkém lijáku a nechal déšť, ať z něj smyje ženinu krev. Pak se oblékl. Farmář měřil hodně přes metr osmdesát, a tak si Daniel musel ohrnout okraje nohavic. Košile s krátkým rukávem mu byla trochu moc široká, ale jinak mu vcelku padla. Oranžovou kombinézu zmuchlal do kuličky a zastrčil do zásuvky v poničeném prádelníku.

Když tu ti lidé žili takhle na samotě na ranči nebo farmě, nebo co to vlastně bylo, určitě museli mít nějaký dopravní prostředek. Obcházel dům, až narazil na cosi, co asi bývalo garáží. Poblíž leželo auto převrácené na bok.

Daniel k němu došel a uviděl, že je to stará dodávka dodge. Zkusil ji převrátit zpátky, ale ani s ní nehnul.

Pak si všiml, že z trosek garáže vykukuje chromovaná mřížka chladiče. Došel k ní a zjistil, že patří novému modelu terénního fordu. Ten pohled mu vlil do žil novou sílu; začal odhazovat trosky na všechny strany, aby vůz vyprostil.

Když autu prohrabal volný průjezd na štěrkovou příjezdovku, vrátil se k mrtvému muži, prošacoval mu kapsy a našel klíče. Jeden z nich očividně patřil k vozu. To je dobře. Nebude muset startovat pomocí drátků.

Vytáhl mrtvému z kapsy peněženku. Osmdesát sedm dolarů.

Usmál se. Pořádě peněženku prohlédl, ale víc už v ní nebylo. Z dokladů zjistil, že zabil Floru a Nathana Ambersonovy. *Rád jsem vás poznal, přátelé.*

Vrátil se k vozu, usadil se za volantem a zasunul klíček do zapalování.

Auto nastartovalo na první pokus. Daniel se podíval na kontrolky na palubní desce. Nádrž byla zpola plná. *To by mělo stačit.*

Vrátil se k ženě, vyvlekl ji ven a položil na vyvrácené rozbité okno. Pak se chopil fošny, kterou vytáhl ze zbořeného domu, a začal tlouci do jejího těla. Když skončil, naházel na ni kusy sutin.

O prsa ji nepřipravil, i když ho to nijak netěšilo.

Došel s fošnou k jejímu manželovi a taky na něm zapracoval. Nějakou dobu potrvá, než těla někdo objeví, a ještě déle, než se zjistí, že ty dva někdo zabil a že to nebyl hurikán, který jim zpusťošil dům.

A Daniel Daniella zatím pojede pryč.

Ještě chvíli se potloukal ruinami, jestli nenajde něco užitečného. Objevil starou brokovnici, ale nebyla nabitá a na hledání nábojů neměl čas, tak ji nechal být.

Napadlo ho, že si dočerpá benzín z převráceného pick-upu, ale zjistil, že ho většina vytekla.

I když pořád litoval, že ženě musel nechat prsa, nasedl do fordu s pohonem všech čtyř kol, vyjel na dlouhou příjezdovou cestu a pak pokračoval po zaneřádné silnici. Mířil na západ. Schválně pronásledoval špatné počasí. Rozběsněné živly pomáhaly odvádět pozornost od jeho vlastního běsnění.

Cestou mu uschlo oblečení a zpomalil se mu tep. Jestli zvládne dojet na mezistátní dálnici číslo 75 a dostane se na jih do hustě obydlených oblastí kolem Fort Myers, snad se mu povede na čas se někam zašít. Je vynalézavý; něco vymyslí. Teď se všichni starají o spoušť napáchanou hurikánem. I kdyby on sám byl nebezpečnější, hurikán má širší záběr. Podaří se mu vyváznout. Osud nechce, aby ho dopadli. Proč by ho jinak nechal utéct?

Svět pro něj má ještě ledacos nachystáno. Je něčím výjimečný. Kdyby tomu tak nebylo, ležel by v tom havarovaném voze spolu s mrtvými policajty. Nenarazil by na Nathana a Floru.

Flora...

Jel dál, hnal se hurikánu v patách jako výplod jeho surového řádění.

V duchu se uvolnil, jak jen si troufl, a myslel na Floru Ambersonovou a na to, jak se snažila v duchu odpoutat od skutečnosti, jak čekala a modlila se, aby už bylo po všem. Ale tenhle trik vídal často a věděl, jak Floře únik odepřít, jak propad do nicoty oddálit. O kolik jí asi ta hodina, kterou spolu strávili, přišla delší než jemu?

Někdo se ve fordu rozesmál. Asi řidič, kdo jiný.

NEW YORK, SOUČASNOST

„Fakt si musíš patlat pod nos to mentolový svinstvo?“ zeptal se Sal Vitali svého parťáka Harolda Mishkina.

Sal s Haroldem teď pracovali pro Quinna, ale dřív bývali parťáci u newyorské policie. A i Quinn je většinou využíval jako tým. Harold si vždycky natíral rozježený prošedivělý knír mentolovým krémem, aby mu pronikavá vůně pročistila hlavu a aby se mu z různých pachů na místě činu neobrátil žaludek.

I když tohle nebylo místo činu jako takové. Vrah Macy Collinsovou zabil a zřídil v parku.

„Tady potom strávil jenom chvílku,“ řekl Sal parťákovi. Věděl, že Mishkin má křehkou konstituci, a tak se ho během let naučil chránit, i když na to často šel prohnane a nenápadně. Zároveň mu Harold občas pěkně lezl na nervy.

A kdyby jen to. Uměl ho vytočit k nepřítelosti.

„Stejně to tu smrdí,“ prohlásil Mishkin. „Krev a smrt smrdí stejně. Zůstane to viset ve vzduchu.“

Sal si říkal, že Harold má projednou možná pravdu. Taky se mu zatuchlý vzduch v bytě moc nezamlouval.

Vypadali jako Dlouhý a Široký: Harold byl sice průměrné výšky, ale hubený jako tyčka a s mohutným knírem, který působil dojmem, že ho každou chvíli převáží dopředu. Sal byl podsa-

ditý energický mrňous. Při mluvení mával rukama jako větrný mlýn. Harold byl v mnoha ohledech přecitlivělý – zvláště ho trápil choulostivý žaludek, který mu nedovoloval zdržovat se delší dobu na místech, kde došlo k násilným trestným činům. Sal se nenechal hned tak něčím rozhodit. Harold mluvil tiše, kdežto Salův hlas drnčel jako štěrk v míchače.

Technici už odešli. Jelikož nešlo o místo činu, moc tu toho nepořídili. V podstatě nechali všechno, jak bylo, jen kdeco upatlati práškem na snímání otisků prstů a luminolem.

Detektivové dostali za úkol byt prohledat, a tak se pustili do práce. Začali obývánkem. Byl zařízen laciným nábytkem, jednotlivé kusy se k sobě navzájem nehodily. Na knihovně se vršily štosy časopisů. Sal je prohlédl a zjistil, že jsou to většinou magazíny o módě a o vaření a mezi nimi tu a tam pravidelná příloha novin *Times* s knižními recenzemi. V knihovně stály ohmatané thrillery od autorů jako Sara Paretská, Sue Graftonová a Joanne Flukeová. Taky knížka od Stephena Hawkinga o... no, Sal vlastně moc nechápal o čem. Co je to sakra kvark? Aspoň jedna z obyvatelk bytu musela být intelektuálka. Možná právě oběť.

U okna stál malý dřevěný stůl a na něm lampička se zeleným stínítkem. Vedle lampičky stál otlučený bílý hrníček plný propisovaček a tužek. V horním šuplíku stolku se vršily nezaplacené účty – některé se měly zaplatit už před několika týdny. V ostatních zásuvkách nebylo nic zajímavého – nůžky, krabice se žlutými papírovými pořadači, čisté papíry a obálky, nefunkční baterka, pastelky a čistý skicák, nikdy nepoužívaný anebo nově koupený slovník, gumičky, sešívačka bez sponek... Sal si to otipoval na stůl nějakého lenocha, ne té intelektuálky. Přesunul se dál.

Harold zapnul televizi, aby zjistil, na jaký program se zavražděná naposledy dívala. Neplacený filmový kanál – to jim moc nepomohlo. Vedle televize ležel časopis s programem. Harold ho prolistoval, aby zjistil, jaký film ten kanál vysílal předešlého večera. *Jezdce noci* s Humphreym Bogartem. Jestli se na něj oběť s vrahem dívali společně, kdo z nich ho asi vybral? Anebo oběť televizi vypnula, ještě než přišel? Anebo vypnuli zvuk a použili

ji jen jako zdroj tlumeného osvětlení, když se milovali? Pokud je ,milovali' vhodný výraz.

Harold zamířil za Salem do kuchyně. V ledničce byly běžné potraviny – mléko, hlávkový salát, polystyrenová krabice a v ní oschlé těstoviny. Maso žádné. Že by zavražděná byla vegetariánka?

Celkově to vypadalo jako typický byt, ve kterém spolu bydlí čtyři studentky. Příjemně zabydlené dočasné obydlí. Zastávka na cestě za lepším.

Zato v koupelně vládlo boží dopuštění. Na podlaze a ve vaně se válely zkrvavené ručníky. I kohoutky byly upatlané krví. Vrah se tu nejspíš po vraždě v parku důkladně umyl.

„Nemá cenu, abysme se tam mačkali oba,“ řekl Sal. „Co kdybys zatím začal prohledávat ložnice?“

Harold přikývl a odporoučel se. Držel si ruku přes nos.

Sal nechal koupelnu, jak byla. Třeba se Macy vrahovi bránila a něco z té krve patří jemu. Mohlo by to stačit pro analýzu DNA. I kdyby neodpovídala žádnému vzorku v policejní databázi a neukázala na pachatele, dala by se porovnat se vzorkem podezřelého – až nějakého budou mít – a usvědčit ho.

Když skončil v koupelně, vešel do bližší ze dvou ložnic. Našel tam Harolda a všiml si, že se drží za břicho. Pustili se do prohledávání. Taky tu byly šmouhy od krve, skoro jako by je někdo nadělal úmyslně. Ale se spouští v koupelně se to srovnávat nedalo. Sal doufal, že se Haroldovi neudělá špatně a že se nesesype.

„Co kdybys ještě prošel ostatní místnosti?“ navrhl mu. „Já tady prolezu šuplíky a prádelníky.“

„Já to zmáknou,“ prohlásil Harold, ztěžka polkl a přešel přes místnost k šatní skříni.

Harolde, Harolde, pomyslel si Sal.

„To oblečení je dost velký,“ ozval se Harold s hlavou ve skříni, takže huhlal. „A ještě něco, Sale. V jedné botě nosila ortopedickou vložku.“

„Tahle skříň patří její spolubydlící,“ upozornil ho Sal.

„Aha.“

„Nepřipadá ti, že tu něco chybí?“ zeptal se Sal.

„Vložka v druhé botě?“

„Ne, Harolde. Počítač. Kolik znáš lidí, co se obejdou nez počítače? Zvlášt v jejím věku.“

„Spočítal bych je na jednom palci,“ opáčil Harold. Pak se zamyslel. „Možná ho odnesli technici.“

„Na seznamu nebyl,“ prohlásil Sal, i když žádný seznam neviděl. Harold mu prostě začínal lézt na nervy.

„Aha,“ řekl Harold.

Když z bytu odcházeli, měli jakous takous představu, co byla oběť zač – a to byl taky jeden z důvodů, proč ho prohledávali. Ale nenašli nic, co by se dalo považovat za vodítko a co by Quinn, Pearl a Fedderman – pátý společník v detektivní agentuře – při své předešlé návštěvě v bytě přehlédli. Ani je to nepřekvapilo. Ti tři byli šikulové – dokonce i vyčouhlému pupkatému Feddermanovi, který se oblékal jako bezdomovec, co našel oblek u nejbližší popelnice, to za každé situace obdivuhodně pálilo.

Teď nadešel čas pustit se do hlavního úkolu, který je v tomhle domě čekal – do výsledku sousedů zavražděné.

To většinou bývá ztráta času, ale ne vždycky.

Jak říkával Harold, občas je s podivem, že nevědí, kolik toho vědí.

STŘEDNÍ FLORIDA, 2002

Daniel si doplňoval palivo u stojanu čerpací stanice poničené bouří, který navzdory okolní spoušti fungoval. Kolem projelo několik lidí, ale neshledávali na jeho počínání nic podezřelého. Benzínová pumpa pochopitelně neměla otevřeno, jenže tohle byla mimořádná situace. Za takových okolností musí člověk dělat, co se dá, aby přežil.

„Neviděl jste tu hnědobílého psa?“ ozval se za Danielem ženský hlas a Daniel téměř nadskočil leknutím.

„Nezlobte se, nechtěla jsem vás vyděsit.“

Daniel zasunul hadici zpátky do stojanu, otočil se a uviděl pár metrů od sebe asi čtrnáctiletou holčičku. Měla na sobě tenké bílé tričko s logem baseballového týmu Marlins, levisky s ustřiženými nohavicemi a hnědé kožené sandály. Tričko bylo zmáčené a pod látkou se jasně rýsovaly tmavé bradavky.

„Nevyděsila jsi mě, beruško,“ řekl jí Daniel. „Jenom jsi mě trochu polekala, to je všecko. Co se stalo, ztratil se ti pejsek?“

„Jmenuje se Candy. Neviděla jsem ji od...“ Do očí jí vyhrkly slzy a zlomil se jí hlas. „Od chvíle, co jsme s mámou doma zalezly pod postel.“

„A kde je máma?“

„Když jsem odcházela, tak se nehýbala. Asi je...“